

HỒI 18

Cá Nằm Trong Lưới

Bùm!

Khấu Trọng làm vẻ mặt xót xa cùng với Từ Tử Lăng ném bao muối thứ hai mươi xuống biển, nước biển mới không tràn vào sàn thuyền nữa.

Cũng may chỉ là một trận mưa rào nhỏ, bằng không chiếc thuyền sớm đã lật chìm từ lâu rồi.

Hai gã sức cùng lực kiệt ngồi phệt xuống bao muối, ngay cả sức lực để khóc hay cười cũng chẳng có nữa.

Mặt trời lại lộ ra sau những đám mây, đột nhiên Khấu Trọng ôm bụng cười như điên khùng, Từ Tử Lăng cũng rất tự nhiên bật cười theo gã, cười đến độ chảy cả nước mắt.

Khấu Trọng thở dài nói: "Ít nhất chúng ta cũng vừa ném đi số tiền đủ để vào kỹ viện hai mươi lần, lão thiên gia thật là tàn nhẫn mà!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Bạch lão phu tử không phải thường dạy chúng ta an cư thiên mệnh hay sao? Trọng thiếu gia à, mỗi sự việc xảy ra trên đời này đều đã có tiền định, thượng thiên đã chủ định bắt chúng ta mất đi hai chục bao muối, vậy thì sẽ không lưu lại cho chúng ta thêm nữa bao đâu".

Khấu Trọng đột nhiên run rẩy toàn thân, chỉ tay về phía sau rên rỉ: "Ngươi nói không sai chút nào, có thể thượng thiên đã chủ định chúng ta là kẻ nghèo mặt rệp, ngay cả năm sáu chục bao còn lại e rằng cũng hỏng hết cả mất!".

Từ Tử Lăng kinh hãi nhìn qua, chỉ thấy năm chiếc thuyền lớn ba buồm đang từ từ hiện ra ở chỗ rẽ ngoặt của vịnh biển này, hơn nữa thuật truy tung của đối phương hiển nhiên cũng cao minh phi thường, khi xuất hiện chỉ cách thuyền của hai gã chưa đầy hai dặm.

Với tốc độ hiện thời, nhiều nhất chỉ cần một tuần hương là bọn chúng có thể đuổi tới nơi.

Hai gã quay đầu lại ngẩng lên nhìn hoa văn hình cá ký hiệu của Hải Sa Bang thêu trên cánh buồm của thuyền mình, rồi lại quay sang nhìn năm chiếc thuyền đang đuổi theo, cùng lúc rên lên một tiếng, bởi vì kỳ hiệu trên năm chiếc thuyền kia hoàn toàn giống hệt như vậy.

Khấu Trọng ngồi phệt xuống bao muối, kêu lên thảm thiết: "Hết rồi! Muối của ta hết cả rồi!".

Từ Tử Lăng kéo gã đứng dậy, nói: "Mau chạy! Chậm chân là không kịp đâu!".

Đột nhiên một giọng cười lãnh lút truyền đến, chỉ thấy một chiếc khoải thuyền lao vọt lên phía trước, trên đầu thuyền chính là vị ni cô xinh đẹp đã từng xuất hiện bên cạnh long đầu tối hôm trước, chèo thuyền là mười tên đại hán khỏe mạnh đã được huấn luyện thành thục. Chiếc thuyền lướt đi trên mặt biển như một mũi tên.

Vị ni cô kia nói: "Đến giờ mới nghĩ đến chuyện đào tẩu đúng là đã quá trễ rồi!".

Hai gã thấy thị thân vận áo bơi bó chẽn, dường như đang chuẩn bị nhảy xuống nước thì hồn phi phách tán, không còn để ý đến muối biển hay hải sa gì nữa, vội lao mình xuống nước, đến cả thân hình nảy nở hấp dẫn có thể khiến bất cứ gã đàn ông nào cũng phải trở mắt ra nhìn của ni cô cũng chẳng thêm lý tới nữa.

Ni cô xinh đẹp bật cười như hoa nở đón gió xuân, nói: "Mỹ Nhân Ngư Du Thu Phong ta nếu như để hai tên tiểu tử các ngươi lọt lưới thì sau này sẽ không bao giờ xuống nước nữa!".

Nói xong mới dùng một tư thế hết sức điệu mỹ lao thẳng xuống nước, so với kiểu nhảy ùm ùm như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thật đúng là khác xa một trời một vực.

Mặt trời chiếu muôn vạn đạo hào quang lấp lánh xuống dưới nước, biến cả thế giới dưới đáy biển thành một đài gương rộng lớn vô hạn.

Ni cô Du Thu Phong vận công tụ vào song mục, lập tức nhìn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang cố hết sức bơi vào phía bờ biển ở khoảng cách hơn trăm trượng phía trước, còn chiếc thuyền buồm thì giống như một đám ô vân kỳ lạ đang trôi nổi ở phía trên, rõ ràng như ở trên bờ vậy.

Du Thu Phong khẽ uốn mình, lướt đi dưới nước như một làn khói, đuổi theo hai gã.

Ở trong một bang phái lấy biển làm địa bàn hoạt động như Hải Sa Bang này, công phu dưới nước của thị không có ai bì kịp, từ điểm đó có thể thấy thị lợi hại thế nào rồi.

Thị không hiểu nổi tại sao hai tên tiểu quỷ này có thể bế khí dưới nước được. Không có nội công thượng thừa, thì tuyệt đối không thể làm được điều này.

Nhưng lúc này thị đã không còn thời gian để nghĩ nhiều như vậy.

Bang chủ Long Vương Hàn Cái Thiên đã hạ nghiêm lệnh, dù thế nào cũng phải bắt sống hai gã về.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này đã nhìn thấy ni cô đang đuổi sát phía sau, nhưng cũng không tìm được cách nào để thoát thân.

Khấu Trọng vốn bơi trước Từ Tử Lăng hai trượng có dư, nhưng mắt thấy tốc độ đuổi tới của địch nhân, liền biết ngay chẳng mấy chốc nữa thì sẽ đuổi kịp được Từ Tử Lăng, liền nghiêng rặng, vẩy tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng đi trước, còn bản thân gã thì rút trường đao ra, quay ngược lại đối phó với ni cô.

Từ Tử Lăng làm sao để gã đơn độc đối phó địch nhân, cũng hoành đao quay ngược lại, cùng quay lại chiến đấu với Khấu Trọng.

Song phương nhanh chóng tiếp cận.

Khi sắp tiếp xúc với nhau, Du Thu Phong lộ ra một nụ cười hết sức nguy dị, vòng tay ra phía sau, đoạn vung lên, một tấm lưới liền bay ra, chụp xuống đầu hai gã.

Hai gã nhìn thấy tấm lưới như một đám ô vân khổng lồ chụp xuống, còn chưa kịp phản ứng thì cả người lẫn đao đã thành cá nằm trong lưới.

Chiếc thuyền chở muối ăn trộm của hai gã cũng giống như chủ nhân của nó vậy, trở thành tù binh của Hải Sa Bang, bị một sợi dây thừng lớn kéo về, buồm cũng bị thu lại.

Long Vương Hàn Cái Thiên, long đầu của Hải Sa Bang ngồi oai vệ trên chiếc long kỷ được đặc chế, phía sau là bảy hộ pháp đã từng theo y nam chinh bắc chiến nhiều năm, địa vị còn cao hơn cả mười tám đả chủ của mười tám phân đà khắp một dải các vùng duyên hải.

Long toà của y được thiết kế trên đoạn thuyền phía sau bên trên cánh cửa đi xuống hầm thuyền.

Hải Sa Bang là một trong ba bang phái lớn ở vùng duyên hải Đông Nam này, tề danh với Thủy Long Bang và Cự Kinh Bang.

Tam đại bang phái này thường xuyên nghi kỵ lẫn nhau, trước đây còn có thể phân chia địa bàn và phạm vi thế lực, giữ được hòa bình một cách đại thể. Nhưng kể từ khi triều đình nhà Tuỳ chấp chính bại hoại, thiên hạ quần hùng cùng đứng lên quật khởi, thì tam đại bang hội này cũng rục rịch chuẩn bị, ý đồ muốn mở rộng thế lực, nên cuộc minh tranh ám đấu ngày càng trở nên kịch liệt.

Thuỷ Long Bang thì dựa vào Tống thị môn phiệt ở phía Nam, còn Hải Sa Bang để sinh tồn cũng phải đầu nhập làm môn hạ của Vũ Văn phiệt, trở thành nha trảo của Vũ Văn Hóa Cập.

Cự Kinh Bang độc lập tự chủ, thanh thế không hề kém hai bang phái kia chút nào, nhưng điều mà người ta đàm luận nhiều nhất chính là chuyện sau khi bang chủ Cự Kinh Bang Vân Quảng Lăng bị người ta ám sát, nữ nhi Vân Ngọc Chân của lão tiếp nhận vị trí này, đã làm cho thanh thế của Cự Kinh Bang ngày càng lớn mạnh. Vị mỹ nữ được xưng danh Hồng Phấn Bang Chủ này võ nghệ cao thâm hơn cả người cha, tiếng tăm vang dội, được mọi người xưng tụng là Đông Nam Đệ Nhất Anh Thư.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hai tay bị trói ngược ra phía sau, giải đến trước mặt Hàn Cái Thiên, sau đó lại bị bốn gã tráng hán phục thị bên cạnh y đá cho quỳ gục xuống sàn thuyền, cúi đầu rên rỉ.

Một tên thủ hạ cung kính bẩm báo: "Bẩm bang chủ! Đã lục soát người bọn chúng rồi! Ngoài hơn hai chục lượng bạc ra thì không có gì nữa!".

Hàn Cái Thiên trợn trừng mắt quát: "Báo tên!".

Khấu Trọng vội nói: "Tôi tên Phó Trọng, hần tên Phó Lăng".

"Tét! Tét!".

Hai sợi trường tiên từ phía sau quật mạnh vào sau lưng, khiến y phục hai gã rách bươm, lộ cả thịt ra ngoài, mặt mày nhăn nhó vì đau đớn.

Hàn Cái Thiên cười ha hả nói: "Còn dám lừa ta nữa sao. Các ngươi một đứa tên Khấu Trọng, một đứa tên Từ Tử Lăng, đều là khâm phạm mà Vũ Văn tổng quản phát lệnh truy nã toàn quốc. Chỉ cần mang các người đến Dương Châu giao cho Uất Trì tổng quản là có thể lấy được hai ngàn lượng hoàng kim rồi".

Đứng bên hữu của y chính là thủ tòa hộ pháp Bàn Thích Khách Long Quý, thân thể người này béo tròn như quả cầu thịt, hai mắt ti hí âm hiểm như độc xà. Nghe họ Hàn nói vậy cũng cười hùa theo nói: "Người chết vì tài, chim chết vì miếng, nếu không phải hai tên tiểu tử

các người tham lam, trộm cả một thuyền muối lớn, chúng ta cũng không dễ dàng có được hai ngàn lượng hoàng kim như vậy đâu”.

Khấu Trọng cố nhịn đau, quay sang Từ Tử Lăng cười khổ như để xin lỗi. Gã này mỉm cười đáp lại như không có chuyện gì xảy ra: "Không ngờ chúng ta lại đáng tiền như vậy, đem bán mình đi không phải cũng đủ để phát tài rồi hay sao?".

Hàn Cái Thiên lớn giọng quát: "Câm miệng!".

Hai gã giật mình, sợ đến run rẩy cả người. Ni Cô xinh đẹp Du Thu Phong cười khanh khách đi từ trong khoang thuyền ra. Lúc này thị đã thay y phục khô, trên đầu còn đội thêm một bộ tóc giả, trên đó có cắm bảy cây ngân châm, cây ngang cây dọc, trông độc đáo phi thường. Thị ta uốn eo đi tới bên cạnh Hàn Cái Thiên, đoạn luồn vào lòng y, vòng tay ôm lấy chiếc cổ lớn, nũng nịu nói: "Mất cái này thì lại được cái kia. Chuyển này tuy để bọn Đông Minh Phái thoát khỏi đại nạn, nhưng lại bắt được hai tên tiểu tử đáng tiền này, bang chủ coi như cũng có mặt mũi đi gặp Vũ Văn đại nhân rồi!".

Hàn Cái Thiên đưa tay vỗ vỗ lên đôi mông đồ sộ của thị hai cái, trầm giọng hỏi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng: "Nói mau! Tại sao hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như các người lại đáng tiền đến vậy?".

Hai gã lúc này đang thâm hồi hận, rõ ràng đã biết Hải Sa Bang có liên hệ với Vũ Văn Hóa Cốt, nhưng lại không biết đã mật lệnh cho các bang hội trong thiên hạ truy bắt bọn gã, nếu biết được điểm này, có lẽ đã không thất thủ bị bắt như hiện giờ.

Khấu Trọng thở dài nói: "Nếu bang chủ không giao chúng tôi cho Vũ Văn Hóa Cập, chúng tôi nhất định sẽ nói bí mật này cho ông biết".

Hàn Cái Thiên ngửa mặt cười một tràng dài đến nỗi thở không ra hơi nói: "Các người xem! Tên tiểu tử này lại còn dám nói điều kiện với ta nữa!".

Đám hộ pháp đứng sau lưng liền bật cười phụ họa.

Một gã hộ pháp khác là Song Thương Sấm Tướng Lăng Chí Cao nói: "Nghe Du muội tử nói, hai tên tiểu tử này biết thuật hoán khí dưới nước, nhưng công phu lại kém cỏi vô cùng, chuyện này thật vô cùng kỳ lạ".

Ni cô xinh đẹp cười duyên đáng nói: "Người đâu! Đánh chúng mỗi tên ba roi cho ta! Xem nội công của chúng thâm hậu đến mức nào!".

Thị vừa dứt lời thì một cơn mưa roi lập tức đổ xuống lưng hai gã, làm cho y phục sau lưng nát bươm, rách tả tơi, máu và thịt hòa lẫn vào nhau, người đổ gục xuống sàn thuyền.

Nhưng hai gã không hề rên lên lấy nửa tiếng.

Hàn Cái Thiên động dung ra lệnh cho ngưng lại, rồi chậm rãi nói: "Hai tên tiểu tử này thật cứng đầu, những chiếc roi này đều đã được ngâm qua nước thuốc, người bình thường e rằng chịu không nổi hai ba roi đâu. Chỉ cần hai người chịu nói thực, không chừng bốn ban chủ sẽ có an bài khác với các người đó!".

Khấu Trọng đau đớn nghiến chặt hai hàm răng lại, rên rỉ nói: "Chúng tôi đáng tiền như vậy đương nhiên là có nguyên nhân bên trong. Đó chính là vì chúng tôi biết được bí mật của Dương Công Bảo Khố".

Cả thuyền lập tức tĩnh lặng như tờ, nhưng mắt kẻ nào cũng sáng rực lên.

Hàn Cái Thiên đưa tay ngăn không cho thủ hạ lên tiếng, đẩy ni cô xinh đẹp ra, đứng dậy quát lớn: "Để cho chúng đứng lên, cởi trói ra!".

Hai gã liền được dỡ dây, dây trói cũng được cắt hết.

Y phục của bọn gã sớm đã bị roi ngâm thuốc đánh cho rách nát, trên cánh tay toàn là những vết thương đang nhỏ máu, đến bản thân hai gã nhìn mà cũng phải kinh tâm động phách, nhưng kỳ lạ một điều là sau lúc đau đớn ban đầu, thì hai gã không còn cảm thấy gì nữa.

Thân hình thiết tháp của Hàn Cái Thiên còn cao hơn cả hai tên tiểu tử Khấu, Từ đến cả hai ba thốn. Chỉ thấy y chậm rãi bước tới trước mặt hai gã, nhẹ giọng nói: "Làm sao các người biết được Dương Công Bảo Khố ở đâu?".

Từ Tử Lăng nhanh miệng đáp: "Là mẹ nói cho chúng tôi biết!".

Hàn Cái Thiên gật đầu nói: "Ta cũng biết chuyện này, lần đó là do La Sát Nữ đã cứu các người đi, nhưng tại sao ả ta không đi cùng các người nữa?".

Khấu Trọng buồn bã nói: "Mẹ đã bị Vũ Văn Hóa Cập hại chết rồi, vì thế chúng tôi tuyệt đối không nói bí mật của Dương Công Bảo Khố cho hấn ta biết".

Ni cô xinh đẹp ưỡn ẹo đi đến trước mặt hai gã, đưa ta vuốt lên má Từ Tử Lăng, nheo mắt nói: "Bang chủ à! Xem ra hai vị tiểu huynh đệ anh tuấn này không hề hồ ngôn loạn ngữ đâu. Mãn Thiên Vương đã từng toàn lực truy tung Cao Lệ La Sát Nữ, theo truyền ngôn thì là vì một miếng cổ ngọc mà ả ta đã đem cầm, lúc ấy chúng ta còn nghi hoặc không hiểu, hiện

giờ có thể đoán được miếng cổ ngọc ấy mười phần có đến tám chín là lấy từ Dương Công Bảo Khố ra rồi".

Bàn Thích Khách Long Quý nói: "Giờ đây hai vị tiểu huynh đệ đã đến đây, điểm này chứng minh rằng bang chủ chính là chân chủ của thời đại mới này rồi".

Hàn Cái Thiên trầm giọng hỏi: "Bảo Khố ở đâu?".

Khấu Trọng đã bình tĩnh trở lại, liếc mắt đưa tình với ni cô xinh đẹp, làm thị bật cười "hì hì", mới nói: "Bảo khố được giấu ở vùng phụ cận Quan Đế Miếu, Dương Châu thành, nhưng phải dùng thủ pháp độc môn mới của được, bằng không thì vĩnh viễn cũng không thể nào lấy được bảo khố đâu".

Ni cô xinh đẹp uốn ẹo thân hình nóng bỏng, để đôi gò bồng đảo áp sát vào ngực Khấu Trọng, ra vẻ thân mật nói: "Vậy còn không mau nói ra đi, bang chủ nhất định sẽ không bạc đãi hai vị tiểu huynh đệ đâu".

Khấu Trọng hiển nhiên rất biết hưởng thụ điểm phục, nhắm hờ hai mắt lại, lẩm bẩm nói: "Nếu bang chủ cho chúng tôi mười lượng hoàng kim, chúng tôi sẽ giúp ngài tìm bảo khố".

Hàn Cái Thiên cười ha hả nói: "Mười lượng hoàng kim chỉ là chuyện nhỏ, mau nói đi!".

Ni cô xinh đẹp cũng đưa tay ôm cổ Khấu Trọng, hôn một cái lên má gã, cười tươi như hoa nói: "Nghe lời tỷ tỷ, mau nói ra đi nào!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Mọi người đều là người hành tẩu giang hồ, chỉ cần bang chủ dẫn chúng tôi đến Dương Châu thành, thề độc là không giết chúng tôi, rồi tặng hoàng kim, chúng tôi sẽ mở bảo khố, bằng không thì thà chết chúng tôi cũng không nói ra đâu".

Từ Tử Lăng chen miếng vào nói: "Bên trong bảo khố cơ quan chẳng chặt, lại nằm sâu hơn hai mươi trượng dưới lòng đất, trừ phi bang chủ bang chủ có được phê chuẩn của Dương Châu tổng quản, đuổi hết toàn bộ thôn dân trong phương viên năm dặm đi, sau đó lật tung chỗ đó lên, bằng không thì đừng mong vào được bảo khố".

Khấu Trọng lại tiếp lời: "Dù là chúng tôi có để lộ một hai câu, bang chủ cũng không thể biết được đâu, chi bằng mọi người đều là hảo bằng hữu của nhau, làm một vụ giao dịch trên cơ sở hai bên tình nguyện nhỉ?".

Hàn Cái Thiên bị hai gã ngơ một câu, ta một câu, làm cho long cả đầu, đành cười khổ, lắc đầu thở dài nói: "Hai tên tiểu quỷ các ngươi không đi buôn bán thật đúng là lãng phí tài

năng. Được rồi! Ta dẫn các người đi Dương Châu, nhưng chớ nên lừa gạt ta, bằng không các người tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đâu”.

Sau đó lại quát: Người đâu! Đem chúng nhốt vào thiết lao của hình thất.

Khấu Trọng vừa nghe thấy hai chữ thiết lao, liền lập tức ngẩng đầu lên, ghé miệng hôn vào môi ni cô xinh đẹp kia, thuận thế đưa tay lên vuốt tóc rồi rút luôn một cây ngân châm trên đầu ả, giấu vào lòng bàn tay.

Ả ni cô tức giận quát: "Tên tiểu tử miệng thối!" Đoản đẩy mạnh gã ra.

Lúc này đám thủ hạ đã bước lên giữ chặt lấy hai gã.

Hàn Cái Thiên vẫn không yên tâm, đích thân đưa hai gã vào tận trong khoang thuyền, sau khi nhìn thấy thủ hạ đem hai gã ném vào một góc thiết lao, khóa chặt cửa lại, rồi giao chìa khóa cho mình sau đó mới rời khỏi.

Từ Tử Lăng đang nhìn những chấn song thiết lao to như cánh tay trẻ con mà ngăn người thì Khấu Trọng chợt xòe tay ra, để gã nhìn thấy chiếc ngân châm trong lòng bàn tay, ngoài miệng lại nói: "Ta thấy Hàn bang chủ này cũng là một hảo hán tử đó, hay là chúng ta hợp tác với ông ta thì hơn!”.

Từ Tử Lăng hiểu ý nói: "Mong là khi về đến Dương Châu không bị Vũ Văn Hóa Cốt bắt được là tốt lắm rồi! Ôi, rõ ràng là chúng ta biết bảo tàng nằm ở đâu, nhưng lại không có gan đi lấy!”.

Hai gã đều là những kẻ tinh linh tuyệt đỉnh, thấy bọn người Hàn Cái Thiên đi hết cả, thật quá vô lý, nên mới đoán định rằng bọn chúng nhất định đang nấp ở đâu đó để nghe hai gã nói chuyện, không ngờ sự thực lại đúng là như vậy.

Khấu Trọng nói: "Người còn nhớ rõ phương pháp mở cửa mà mẹ nói chứ! Thật là phức tạp quá đi, cũng may mà trí nhớ của người tốt hơn ta đấy!”.

Từ Tử Lăng nói: "Ta chỉ nhớ rõ phần sau mà thôi! Ôi! Lúc đó mẹ đang hấp hối, ta khóc đến độ hồ đồ mất rồi, chẳng nhớ gì nữa!”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Nửa phần trên thì ta nhớ rõ, cái gì mà tả tam hữu thất, đảm bảo không sai chút nào, chỉ cần người ta trả giá cao, chúng ta sẽ bán hàng tốt”.

Từ Tử Lăng mệt mỏi nằm phịch xuống, vươn vai lười nhác nói: "ngủ đi!”.

Khấu Trọng cũng nằm phịch xuống bên cạnh gã, dần dần thiếp đi.

Chiếc thuyền lớn mở toàn bộ tốc lực, lướt về cửa sông Trường Giang ở phía Bắc.

Bất chợt thuyền chậm dần.

Biến hóa này đã khiến hai gã tỉnh ngủ.

Bốn ngọn phong đăng treo ở bốn góc không biết đã tắt ngúm từ khi nào, trong bóng tối mờ mịt, xoè tay không nhìn thấy năm ngón, nhưng hai gã vẫn cảm thấy bức tường trước mặt dường như có một luồng ánh sáng mờ mờ, có thể ẩn ước nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Cả hai đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Theo lý, Hàn Cái Thiên đáng lẽ phải hận không thể lập tức đến ngay được Dương Châu mới đúng, làm sao y lại chịu giảm tốc độ xuống như vậy?

Sau khi ngồi dậy, Khấu Trọng đưa tay sờ gáy của mình, lại sờ gáy Từ Tử Lăng, sau đó dương dương đắc ý nói: "Quả nhiên là chúng ta đã luyện thành nội công thượng thừa, vừa mới bị chúng đánh cho tét da tét thịt mà bây giờ đã lành lặn lại rồi".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Có khi nào bọn chúng vẫn đang giám sát chúng ta hay không?".

Khấu Trọng ghé miệng vào tai gã nói: "Nếu như có người có thể giúp ngươi làm hoàng đế mà bản thân ngươi lại không phải cực nhọc gì, liệu ngươi có phải người canh chừng hãn cho kỹ lưỡng không?".

Từ Tử Lăng sợ hãi nói: "Nếu như đến Dương Châu mà chúng ta vẫn chưa thể thoát thân, vậy chẳng phải Hàn Xú Thiên đó sẽ đem chúng ta ra băm thành thịt vụn hay sao?".

Khấu Trọng lấy cây ngân châm giấu trong người ra, thấp giọng nói: "Để xem ta có thể mở khóa không đã, ngươi nhìn kia! Trong hình thất này có bao nhiêu là công cụ lợi khí, dựa vào nội công xuất thần nhập hóa của chúng ta, muốn đục một hai cái lỗ cũng không phải chuyện khó khăn gì đâu!".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Ta cũng biết vậy, nhưng làm thế nào để tiếng ồn không truyền ra ngoài bây giờ?".

Khấu Trọng đến bên cánh cửa nhỏ của Thiết Lao, bẻ ngân châm thành một cái móc nhỏ, cẩn thận chọc vào lỗ khoá, một lát sau đã nghe thấy tiếng kêu "lách cách".

Từ Tử Lăng không chút ngạc nhiên, thuận thực giật mạnh dây khóa ra, đặt xuống một góc.

Sau khi nhấc cánh cửa lên, hai gã nhẹ nhàng chui ra như hai con mèo con vậy.

Lúc này chiếc thuyền càng đi càng chậm, bên trên vang lên những tiếng bước chân gấp gáp chạy đi chạy lại.

Hai gã cả mừng, chia nhau tìm kiếm công cụ đục đậy thuyền, Từ Tử Lăng vẫy ta gọi Khấu Trọng lại, chỉ vào một lò lửa để tra tấn phạm nhân ở góc tường nói: "Chúng ta đốt lửa, nung cho mũi dùi nóng đỏ lên, nói không chừng có thể đục một lỗ nhỏ ở đáy thuyền mà không gây ra tiếng động. Lúc ấy có thể nhân lúc nước biển tràn vào mà dùng cưa và đục mở rộng lỗ ấy để chui ra".

Khấu Trọng vỗ vỗ vào vai gã biểu thị tán thưởng, rồi bắt tay vào nhóm lửa. Trong lúc Từ Tử Lăng loay hoay đốt lửa lên thì gã cởi chiếc áo ngoài đã rách nát, nhét vào khe cửa để ngăn không cho nước biển thấm thấu ra ngoài.

Lúc này, thuyền lại tăng nhanh tốc độ, còn rẽ ngoặt một đường rất gấp, tựa hồ như đang tránh một thứ gì đó vậy.

Tiếng bước chân gấp gáp bên trên cũng đã ngừng lại, nhưng ở hành lang lại vang lên tiếng người đi tới.

Lúc này Từ Tử Lăng đã để mười cây dùi sắt vào trong lò lửa, nghe thấy tiếng động thì cả kinh thất sắc, vội nấp người vào cánh cửa.

Khấu Trọng cũng nấp vào một bên cửa khác, chém mạnh vào khoảng không một cái, ra hiệu cho Từ Tử Lăng hạ thủ không được lưu tình.

Bên ngoài có tiếng nam nhân vang lên: "Có động tĩnh gì không?".

Thanh âm của hai người khác cùng lúc đáp lời: "Không có!".

Nam nhân kia lại nói: "Có chiến thuyền của Cự Kinh Bang tới, không biết có phải nữ nhân đó đã ăn gan hùm rồi hay không mà dám dẫn quân đột kích chúng ta. Bang chủ phân phó hai người phải canh giữ hai tên tiểu tử đó cho thật kỹ, tuyệt đối không được sơ thất, bằng không sẽ xử lý các người theo bang quy đó".

Hai tên canh cửa vội vàng vâng dạ lia lịa.

Tiếng bước chân đi xa dần.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vàng bỏ hết những y phục chèn dưới khe cửa ra.

Tiếng khóa cửa lách cách vang lên, cánh cửa gỗ dày bị mở ra, nhưng ánh đèn hôn ám không chiếu được tới tận góc của Thiết Lao.

Hai tên canh cửa hoàn toàn hề giới bị bước vào trong, một tên còn nói: "Đốt đèn lên đã!".

Một tên khác nhìn thấy lò lửa đã được đốt lên, đang nghi hoặc không hiểu thì đã bị Từ Tử Lăng đập cho một quyền, ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự, trước khi tiếp đất thì Từ Tử Lăng đã đưa tay ôm lấy.

Cùng lúc ấy, Khấu Trọng cũng ra tay, đập ngất tên thứ hai. Gã lại thò đầu ra ngoài quan sát, thì thấy ngoài hành lang còn có ba người nữa đang tiến về phía hai gã.

Khấu Trọng lâm nguy bất loạn, lập tức giơ tay chào hỏi, sau đó lập tức đóng cửa khoang thuyền, cũng may là ánh đèn không đủ sáng, động tác của gã lại nhanh nhẹn nên những người đang đi tới không ai nhìn rõ được diện mạo.

Hai gã cởi hết y phục của đối phương, sau đó dùng dây trói chặt lại, dùng giẻ nhét chặt miệng, lúc này mới định thần lại được.

Túi tiền của hai tên canh cửa sớm đã chui hết vào túi Khấu Trọng, Từ Tử Lăng thì cầm trường kiếm và đoản kích của đối phương, tuy không quen dùng như là đao, nhưng ít nhất cũng đỡ hững hờ hơn là tay không tấc sắt.

Từ Tử Lăng lấy ra một chiếc dùi sắt, đặt xuống sàn thuyền.

Tiếng "xèo xèo" vang lên không ngớt cùng với mùi gỗ cháy khét lẹt, khói trắng nghi ngút bốc lên.

Sau khi nhắc chiếc dùi ra, sàn thuyền quả nhiên xuất hiện một chỗ hõm nhỏ, đỏ hồng.

Khấu Trọng lại dùng y phục rách nhét cửa lại.

Từ Tử Lăng lần này dùng đến ba cây cùng áp vào chiếc lỗ trên sàn thuyền, khói bốc lên càng lúc càng nhiều, làm cho chỗ bị áp vào đỏ hồng lên như muốn bốc cháy.

Chiếc thuyền lại chuyển gấp một lần nữa, xem ra chiến thuyền của Cự Kinh Bang đã đuổi đến rất sát rồi.

Tiếp đó là tiếng kêu gào la hét, tiếng bước chân gấp gáp, tình thế xem ra càng lúc càng khẩn trương.

"Cạch!".

Cuối cùng dùi sắt đã xuyên qua đáy thuyền, nước biển bắt đầu tràn vào.

Hai gã reo lên mừng rỡ, dùng cưa và đục đã chuẩn bị sẵn từ trước, liều mạng cố mở rộng lỗ thủng.

Nước biển tràn vào càng lúc càng nhiều, chẳng mấy chốc đã ngập đến mắt cá chân hai gã, hai tên canh cửa lúc này cũng đã tỉnh lại.

Khấu Trọng dùng chiếc cưa nhỏ cắt nốt một mẩu gỗ thừa rồi đập mạnh, đáy thuyền lập tức lộ ra một lỗ thủng lớn hình tam giác.

Hai gã không chút chần chừ, cắt dây trôi ở tay cho hai gã tù binh, để chúng tự cỏi trôi, rồi nhảy luôn xuống lỗ thủng nơi đáy thuyền.

Chiếc thuyền của Hải Sa Bang tiến nhanh về phía trước, chiếc thuyền chở muối ăn trộm của hai gã cũng theo sát phía sau. Trên mặt biển lấp lánh ánh trắng nhàn nhạt, lúc này hai gã mới biết trời đã về đêm.

Khấu Trọng không để ý đến Từ Tử Lăng có đồng ý hay không, kéo tay gã bơi lên phía trên.

Nào ngờ thuyền đi quá nhanh, khi hai gã bơi lên đến nơi, đã đi một quãng khá xa rồi.

Lúc thò đầu lên khỏi mặt nước, cả hai không khỏi ngẩn người.

Thì ra năm chiếc thuyền lớn của Hải Sa Bang đang bị hơn mười chiếc thuyền buồm nhỏ vây công. Hai bên thi nhau bắn đá, bắn tên lửa, cuộc chiến càng lúc càng trở nên khốc liệt, hoả tiễn chiếu sáng rực cả một góc trời.

Khấu Trọng nhìn chiếc thuyền chở muối đi càng lúc càng xa, đang muốn khóc vì tiếc của thì đột nhiên chiếc thuyền muối tách khỏi thuyền lớn, tốc độ cũng dần dần giảm lại. Hiển nhiên là có người sợ thuyền muối làm chậm tốc độ thuyền lớn nên đã cắt dây buộc.

Hai gã mặt mày hớn hở, vội vàng liều mạng bơi về phía thuyền muối.

- o O o -